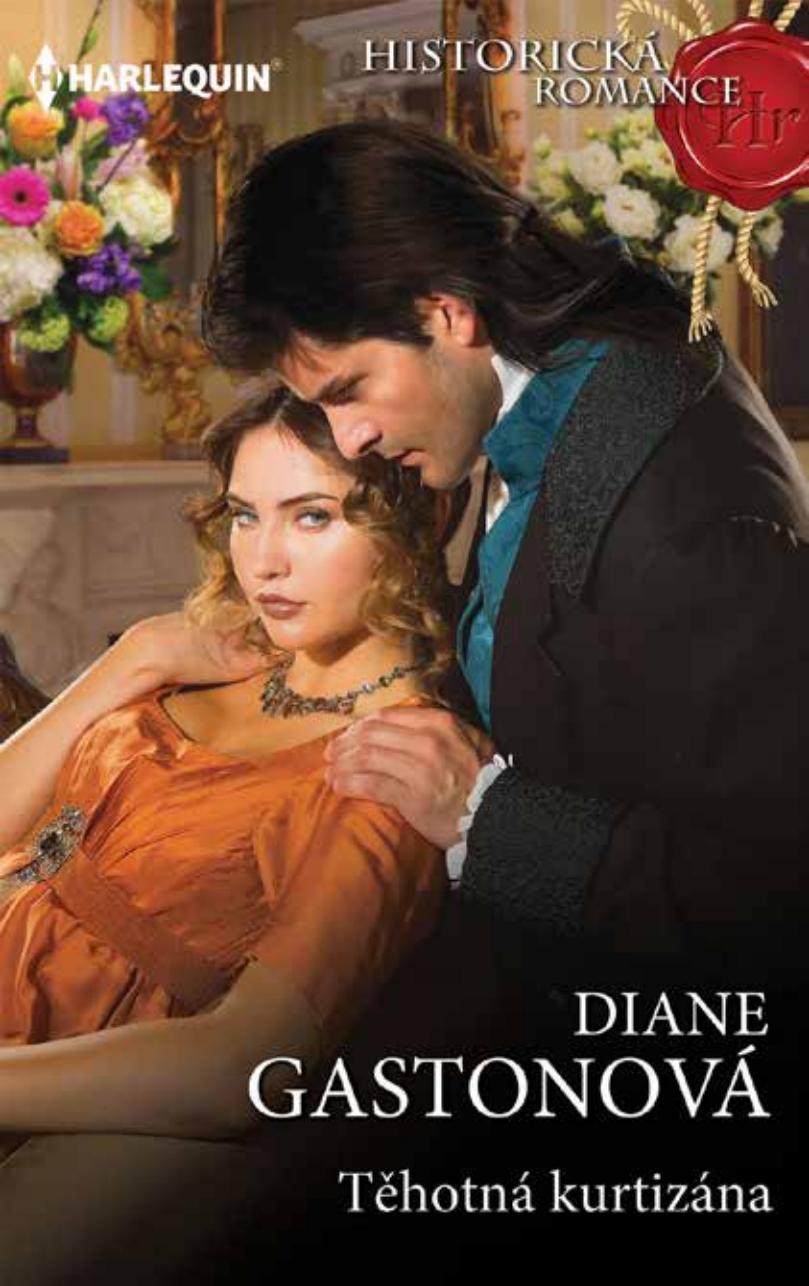

HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
DIANE
GASTONOVÁ
Těhotná kurtizána

Diane Gastonová

TĚHOTNÁ KURTIZÁNA

Překlad

Zuzana Šrámková

Milá čtenářko,

už podruhé se setkáváte s autorkou Liz Tynerovou, která se tak trochu odlišuje od ostatních tvůrců romantických příběhů, na jaké jste zvyklá. Je o něco drsnější a její hrdinové, ačkoli pocházejí z vyšší společnosti, se chovají velmi nekonvenčně. Tentokrát svůj příběh nazvala Falešný vikář *a setkáte se v něm i s některými postavami z předchozí Skandální hraběnky.*

Minisérie Spolek rošťáků tento měsíc pokračuje příběhem třetího majitele tajného klubu – Olivera – nazvaným Těhotná kurtizána. *Děj začíná v Paříži, ale brzy se opět ocitnete v klubu Vitium et Virtus a setkáte se i s oběma dalšími majiteli klubu a jejich manželkami. Ještě Vás chci upozornit, že závěrečnou část této minisérie pro Vás chystám na duben.*

Přeju Vám krásný zbytek zimy.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

TĚHOTNÁ KURTIZÁNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Pregnant Courtesan for the Rake

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2017

Překlad:
Zuzana Šrámková

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2017 by Harlequin Books S.A.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4896-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4897-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4898-3 (PDF)

PROLOG

Paříž, rok 1816

„Je mrtvý?“

Cecílie Lockhartová stála ve dveřích ubohé světničky, o níž jí manžel odjakživa tvrdil, že je pro takovou cuchtu, jako ona, až moc přepychová. Za zavřenými dveřmi se ozýval křik nemluvněte, hlasy dvou dohadujících se lidí, muže a ženy, a vzlykání jakési stařeny. Ve vzduchu se vznášel pach vařeného masa, moči a potu.

Kapitán padesátého druhého pěšího pluku stál strnule uprostřed chodby, aniž se jí podíval do očí. Asi na to neměl odvahu.

„Zabil ho,“ zamumlal. „Nějakej Francouz. V duelu.“ Znělo to, jako by si odplivl, což bylo pochopitelné. Duely byly ve vojsku přísně zakázané. „Trochu moc toho vypil.“

Jistěže. Byl snad den, kdy by toho Duncan moc nevypil?

„Co se stalo?“ zeptala se, přestože měla pocit, že ji to vlastně nezajímá. „Podváděl v kartách? Nebo láteřil na francouzskou armádu?“

Vážně nechápala, proč se na to ptá. Bylo jedno, proč se to stalo. Kapitán viditelně zrozpačitěl. „Zdá se, že ho ten Francouz nachytal v posteli se svou starou."

Ach.

Dotklo se jí to, což bylo překvapující. Vždyť mu to bylo podobné. A pro ni to bylo jen další z mnoha ponížení, jakým ji vystavoval téměř denně. Jen další rána pěstí…

Málem se té myšlence zasmála, ale uvědomila si, že rozpačitě vyhlížející kapitán by si to mohl špatně vyložit. V blázinci skončit rozhodně nechtěla.

„Co s ním bude teď?" zeptala se raději.

„Pohřbíme ho," pokrčil kapitán rameny. Byl viditelně rád, že se vypořádal s tou ošemetnější částí svého poselství. „Můžete se vrátit domů. Máte dost peněz na cestu?" Ta otázka byla prosta jakéhokoli soucitu, spíš to znělo, že má obavy, aby nemusel uspořádat sbírku mezi ostatními vojáky v případě, že její odpověď bude záporná.

„Nic nepotřebuju." *Rozhodně ne od vás.* „Konejte svou povinnost. Děkuju, že jste mi to přišel oznámit."

Voják přikývl a obrátil se k ní zády. Cecílie zavřela dveře a opřela se o ně čelem. Nemluvně stále plakalo. Stařena štkala. Hádající se dvojice na sebe navzájem sesílala jednu kletbu za druhou a na dřevěných schodech doznívaly kapitánovy kroky.

Cecílie ale měla pocit, že po dlouhé noci konečně vysvitlo slunce.

Byla svobodná. Její manžel se už nikdy nevrátí. Už se nemusí bát jeho pěstí, bolestivých nárazů do zdi ani nebude muset skrývat modřiny a strach. Už nepocítí žádnou bolest.

Měla trochu peněz a žádné přátele – o to se postaral Duncan. V Anglii nikomu nechyběla. Za chvíli

se jí možná zmocní strach, že se ocitla úplně sama v cizí zemi, mezi lidmi, kteří by ji ještě před několika měsíci považovali za nepřítele.

Teď se však cítila lehká jako pírko.

Svobodná.

PRVNÍ KAPITOLA

Paříž, srpen 1818

Oliver Gregory si rázným krokem vykračoval po nábřeží Seiny, zatímco se ranní nebe nad jeho hlavou barvilo odstíny nachové a modré. Pařížské domy, zahalené do narůžovělého oparu přicházejícího rána, se mu zdály dokonce krásnější, než když se koupaly v paprscích poledního slunce. Londýn na rozdíl od Paříže připomínal takhle brzy ráno spíš potemnělé bludiště ulic a obchodů.

A Kalkata… Kalkata, město, kde se Oliver narodil, se nedalo popsat vůbec, jedině snad šeptem. V hindském jazyce.

Oliver dělal všechno, co mohl, aby neztratil ani jednu z mlhavých vzpomínek na své rané dětství; na usmívající se ženu v šatech z pestrobarevného hedvábí, která ho držívala v náručí a šeptala mu *pyaare bete*, můj sladký chlapečku.

V tichu přicházejícího večera měl někdy pocit, že ji znovu slyší. Bál se, že na ten láskyplný hlas jednoho dne zapomene. Bál se toho dokonce víc než palčivé bolesti a pocitu bezbřehé beznaděje, které po takových vzpomínkách následovaly. Ani bouřlivý společenský život ho před nimi neochránil.

Dny si Oliver uspořádal tak, aby mu jejich náplň pomáhala zapomenout na bolest ze ztráty matky.

A co na ni mohlo být lepšího než pánský klub, kde se mohl oddávat všem radostem, které mu život nabízel?

Oliver Gregory byl spolumajitelem jednoho z nejproslulejších pánských klubů v Londýně – *Vitium et Virtus*. Se třemi přáteli ho založil ještě během studentských let v Oxfordu, a to s jediným cílem: poskytnout londýnské smetánce potěšení všeho druhu – od náruče žen přes tu nejlepší brandy, až po vzrušení u hráčských stolů.

V porovnání s jedním pařížským klubem, z něhož se právě vracel, však *Vitium et Virtus* působil jako dětská hernička. Pařížané totiž dávali přednost rozkoši z bolesti. I hosté *Vitium et Virtus* měli možnost využít některých služeb založených na podobných hrátkách, v nichž hrála dominantní roli krásná černovlasá dívka, ovšem s krutostí, jaké byl svědkem předchozí noci, se to nedalo srovnat.

Tento francouzský klub posunul hranice sexuálního dovádění mnohem dál. Tak daleko, že Oliver vážně zvažoval, že se do průběhu jedné z her vloží. Už se v životě setkal s lidmi, kteří si libovali v bolesti, ale tady si zahrávali se smrtí. Ani ve snu by ho nenapadlo, že by si něco takového přál mít i ve *Vitium et Virtus*.

V mysli se mu objevil obrázek polonahého muže, který polykal oheň, a dalšího, který přebíhal po žhavém uhlí.

Vzpomínky na Indii. Opět.

Tu ho z myšlenek vytrhl nenadálý křik. Město už zalévalo ranní světlo a jen kousek od něj se skupina dětí s křikem vrhla na nějakou ženu. Tahaly ji za šaty a vzájemně se odstrkovaly.

Oliver už takové děti viděl. V Kalkatě si vyčíhaly osamělého muže a nenechaly na něm ani kus hadru. Žebraví sirotci v ulicích Londýna nebyli o nic lepší.

Dal se do běhu.

„*Arrêtez*! *Arrêtez*! Nechte toho! Dost!“

Žena se k němu obrátila a zvedla ruku, jako by se ho snažila zastavit. „Ne! Ne!“

Děti utichly a v okamžiku se rozprchly do okolních uliček. Žena si založila ruce v bok a zamračeně Olivera sledovala, zatímco k ní dobíhal.

„To jste tomu tedy dal!“

Oliver měl pocit, jako by ho někdo polil studenou vodou. „Vy jste Angličanka?“

Bez odpovědi pohodila hlavou k ulicím, v nichž děti zmizely. „Utekly.“

„Útočily na vás.“

Nebo to tak alespoň vypadalo.

S povzdechem se na něj podívala. „*Neútočily*! Dávala jsem jim peníze, aby se dnes mohly najíst!“

„Dávala jste jim peníze?“ zopakoval Oliver a pochybovačně se na ni zadíval. „Myslíte, že je to rozumné?“

V očích se jí zablýsklo. „Rozhodně je to rozumnější, než je nechat hladovět nebo krást.“

To bezpochyby. „Omlouvám se. Myslel jsem… Můžete je zavolat zpátky?“

„Ne, teď už se budou bát. Určitě jsou na míle daleko.“

Oliver zavrtěl hlavou. „Tak to se omlouvám.“

Zamračila se. „Přijdou zase zítra.“

Obrátila se k odchodu.

„Počkejte!“ Dostihl ji a kráčel jí po boku. „Co dělá Angličanka za úsvitu na březích Seiny?“

Podezřívavě přimhouřila tmavé oči. „No, dávala jsem peníze dětem z ulice. Než jste je vystrašil.“

Byla překrásná. Nádherné oči jí lemovaly jako uhel černé řasy a nad nimi se klenulo tmavé obočí. Nos měla malý a rovný, oválný obličej a neskutečně lákavé rty. Na hlavě měla klobouček, pod nímž skrývala

tmavě hnědé vlasy a na sobě měla šaty v barvě královské modři.

„Co dělá Angličan za úsvitu na březích Seiny?“ zeptala se trochu výsměšně.

„Zachraňuje dámy v nesnázích,“ usmál se Oliver šibalsky.

Žena se rozesmála. „Tak hledejte dál. Ujišťuji vás, že já v nesnázích nejsem.“

„Přesto jsem vám k službám,“ uklonil se jí Oliver.

Kráčela rychle, ale ne tak, aby jí nestačil. Konečně znovu promluvila.

„Užíváte si krás Paříže, když už je po válce?“

Znělo to trochu ironicky, ale přinejmenším ho hned neposlala ke všem čertům.

„Vlastně jsem přijel za obchodem,“ podíval se na ni a usmál se. „A vy?“

„*Moi*?“ zamrkala. „Já tady žiju.“

Oliver se v lidech vyznal. Tu dovednost vypiloval až k úplnému mistrovství, aby dokázal dopředu odhadnout, kdo se k němu bude chovat jako rovný k rovnému, a pro koho bude naopak někým méněcenným. Tato žena si zjevně hlídala své soukromí a nehodlala mu o sobě prozradit vůbec nic.

Rozhodl se, že bude hrát její hru. „Vsadím se, že příběh o tom, co přivedlo anglickou lady do Paříže, je nesmírně zajímavý.“

Změřila si ho podezíravým pohledem. „Co vás vede k domněnce, že jsem urozeného původu?“

Zeširoka se na ni usmál. „To není těžké. Způsob chůze. Výslovnost.“

Pokrčila rameny. „Když myslíte.“

Oliver ji nehodlal nutit. Rozuměl potřebě lidí střežit si soukromí. Neměl však ani chuť se s ní rozloučit. Nebe jim nad hlavami jasnělo a světlo dne barvilo kamenitou stezku podél řeky do ocelově šedého odstínu.

Olivera náhle něco napadlo. „Mám pro vás návrh," vyhrkl. „Posnídejte se mnou."

Pohrdavě se rozesmála. „A proč? Vůbec vás neznám."

„Pak mi dovolte, abych se představil. Jsem Oliver Gregory. Mým otcem je markýz Amberford." Víc většinou říkat nemusel. Lidé, kteří jeho otce neznali, z toho obvykle usoudili, že je markýzovým mladším synem. „Teď už mě znáte."

Znovu se zasmála, tentokrát skutečně pobaveně. „Znám vaše jméno. Lépe řečeno jméno, o němž *tvrdíte*, že je vaše."

„Ujišťuji vás, že je to mé skutečné jméno."

Podívala se na něj se zvednutým obočím a přehnaně souhlasně přikývla. Nevěřila mu.

Usmál se. „Přísahám, že mluvím pravdu."

Zavrtěla hlavou. „Stejně na tom nezáleží."

„Takže," zkusil to znovu, „posnídáte se mnou? Slibuji, že budu zábavný. Můžeme se posadit na terasu nějaké kavárny, jestli se tak budete cítit lépe."

Chvíli na něj hleděla, jako by ji vyvedl z míry, a přemýšlela, co mu odpovědět. „Kavárny?" zopakovala přemítavě.

„Kdekoli si budete přát. Povězte mi, kde byste se chtěla najíst."

Už jednou jedl v kavárně *Le Procope*, která byla stará přes dvě stě let. Vybere podobné místo? Najednou ho to nesmírně zajímalo.

„Dobrá," souhlasila konečně. „Ale budete mi muset dát nějaké peníze i pro děti. Zítra budou mít ještě větší hlad než dnes."

Oliver bez váhání sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z ní koženou peněženku. Uvolnil tkanice a podal jí několik mincí. „Tady."

Vzala mu je z dlaně a dala si je do taštičky. „Vím o jednom místě, kde se můžeme nasnídat."

Vedla Olivera okolo La Fontaine du Palmier, stojící na Place du Chatelet na památku Napoleonových bitev v Egyptě, až k malé kavárničce, která právě otvírala. Posadili se k venkovnímu stolku ve chvíli, kdy se slunce vyhouplo nad obzor. Citelně se oteplilo. Nebe bylo blankytně modré s několika nadýchanými bílými obláčky. Dokonalé ráno.

„Mají tu výtečné dortíky," poznamenala žena.

„Dortíky." Oliver protočil oči. „Kamkoli v Paříži přijdu, mi nabízejí dortík, ale já nemám rád sladké."

„Tak tedy chléb a sýr?"

„Ach, *oui*. *C'est mieux*." Usmál se. „S kávou."

Přistoupil k nim číšník a vřele ženu pozdravil. Zjevně se znali. Pro sebe objednala kousek dortu a čokoládu a pro Olivera chléb, sýr a kávu.

Pozoroval ji, jak se pohodlně usadila na židli. Stáhla si rukavičky a poposunula si kašmírovou šálu, kterou měla kolem krku. Skvěle se hodila k tmavě modrým vycházkovým šatům a Oliverovi připomněla Indii. Chvíli svoji společnici mlčky pozoroval. Vypadala, jako by právě strávila velmi příjemné ráno v Hyde Parku. Zdalipak byla na břehu Seiny skutečně jen kvůli dětem?

„Povězte mi, jaký obchod vás přivedl do Paříže?" zeptala se s nelíčeným zájmem.

Oliver kupodivu neměl chuť jí na podobnou otázku odpovídat. Ještě podivnější bylo, že to bylo proto, že se obával jejího odsouzení. Přijel za inspirací ohledně zlepšení služeb, které nabízeli ve *Vitium et Virtus*, ale tentokrát nebyl tak úspěšný jako při své poslední návštěvě, kdy se mu podařilo pro londýnský klub získat překrásnou Pařížanku s vlasy jako oheň a plnými ňadry.

Obvykle mu nezáleželo na tom, zda se dámám jeho záliby budou či nebudou zamlouvat, protože když už se u nich tu a tam setkal s opovržením, nebývalo to

kvůli tomu, že je majitelem pánského klubu. Byly tu mnohem podstatnější maličkosti. Jako například jeho původ. Nebo barva pleti.

„Vyhledávám příležitosti," odvětil neurčitě.

„Příležitosti?" Nezdálo se, že by ji to zaujalo. Jiskra zájmu v těch nádherných očích pohasla.

Rozhodl se, že chození kolem horké kaše už bylo dost. „Vás to ve skutečnosti nezajímá, nemám pravdu? Vedete se mnou jen zdvořilostní konverzaci."

V očích se jí zablýsklo. „Přesně tak. Přesto mi vysvětlete, o jakých příležitostech to mluvíte."

Její oči neustále upoutávaly Oliverovu pozornost. V slunečních paprscích měly barvu té nejlepší brandy. Jeden by se v takových očích mohl i utopit. Uhnul pohledem.

„Obchodní, chápete, ale nic mi nevyšlo."

Přišel číšník a postavil před něj konvici s kávou, smetanu a cukr, zatímco ženě naservíroval horkou čokoládu. Potom nachystal dva šálky a oběma jim nalil.

Když odešel, přidal si Oliver do kávy smetanu a napil se. Slastně zavzdychal. „Dokonalé."

Zdálo se, že ji to potěšilo. „To je tu vždycky," souhlasila a usrkla si čokolády se stejně uspokojeným povzdechem, jaký před chvílí vydal on.

Podíval se na ni a palcem přejel po oušku svého šálku. „Mluvit o obchodních věcech je většinou nudné. Nechcete se mě zeptat na něco jiného?"

Zatvářila se překvapeně, ale pak se na něj podívala s potutelným úsměvem. „Jako například, proč nevypadáte jako Angličan?"

Nebyl si jistý, jestli se ho na to ptá, nebo ne. Ale z koho se to pokouší udělat blázna? Všechny ženy zajímalo, proč má tmavou pokožku. A tak tmavé vlasy. Tahle dáma šla jen k jádru věci mnohem rychleji a bez přetvářky.

„Rozumím. Přemýšlíte, proč syn anglického markýze vypadá jako muž, který se narodil v jiné části světa."

„Opravdu? Nebo je to to, co byste mi sám rád řekl?"

Oliver se zarazil, protože si sám nebyl jistý odpovědí na její otázku. Nakonec se rozhodl, že jí to *chce* říct. „Mým otcem je markýz, ale má matka pocházela z Indie."

Odmlčel se. Obvykle to bývalo tak, že se ženy zajímaly o jeho vzhled, protože na ně působil exoticky a tajemně. Jakmile jim prozradil, jak se věci mají, stály už jen o potěšení, které jim mohl poskytnout v posteli.

A matky dívek na vdávání z vyšších kruhů si dávaly velký pozor, aby od něj své dcery držely dostatečně daleko, přestože se všeobecně vědělo, jak je bohatý. Nezáleželo dokonce ani na tom, že tytéž matky se s ním často s chutí dělily o vlastní lože.

Jeho společnice si znovu usrkla čokolády. „Tím se to vysvětluje. Narodil jste se v Indii?"

„Ano. Odjel jsem, když mi bylo deset let."

Víc jí o svém původu říct nehodlal, ani o prvních deseti letech svého života. Nikdy o tom nemluvil, ačkoli lidé, kteří znali markýze Amberforda, o dětství jeho syna něco málo věděli. Přátelé, s nimiž založil *Vitium et Virtus*, byli něco docela jiného. Věděli o Oliverovi skoro vše a přijali ho mezi sebe od prvních dnů na studiích v Oxfordu.

„Takže si Indii pamatujete?" Teď zněla skutečně zaujatě.

„Pamatuji," přiznal Oliver neochotně.

„Povídejte mi o ní," vyzvala ho jeho nová známá a slízla si čokoládu ze rtů, takže málem zapomněl, o čem spolu mluví.

„Vzpomínám si na zvuky a vůně a na všechny

barvy kolem," začal. Vyprávěl jí o muži, který uměl očarovat hada a o dalších, kteří dokázali spát na loži z jehel. Nebo o těch, kteří uměli chodit po rozžhaveném uhlí. Vyprávěl jí o písních a tanci, o sochách a malbách bohů. Popsal jí vonící zahrady a stinná odpočívadla s pestrobarevnými polštáři. Pověděl jí toho hodně, ale neřekl jí ani slovo o své matce ani o tom, jak jeho otec dělil svoji pozornost mezi indický dům a ten anglický, který stál na druhém konci rozkvetlé zahrady.

„Neumím si to představit," přiznala se s tváří poznamenanou zájmem a úvahami. „Jednou bych se tam moc ráda podívala."

Oliver cítil, jak se mu sevřely vnitřnosti a zachvátila ho známá bolest. On se tam už nikdy nepodívá. Nikdy ta místa nespatří.

Přinutil se k úsměvu. „Copak vám Paříž nestačí?"

Na kratičký okamžik se jí do tváře vkradl smutek, než se znovu ovládla. „Paříž… ke mně byla velmi laskavá."

Co všechno se skrývá v té krátké odpovědi?

Číšník jí přinesl nadýchaný koláč ozdobený šlehačkou a marmeládou a před Olivera postavil talíř s několika druhy sýra a čerstvě upečený chléb, z něhož se ještě kouřilo.

Žena se pustila do svého zákusku. „Paříž je krásné město. Zjistila jsem, že velká část budov, soch a umění byla během revoluce téměř zničena. Můžeme být Napoleonovi vděční, že je zachránil."

„Jinou možnost nemáme," usmál se Oliver jízlivě a byl rád, když mu úsměv opětovala. „Z města jsem toho vlastně moc neviděl," pokračoval zamyšleně. Jeho hostitelé ho obvykle brávali na místa, kde mělo potěšení větší cenu než architektura. „A mám na to čas už jen dnes."

Zastavila se s rukou na půl cesty k ústům. „Jen dnes?"

„Zítra odjíždím." Nezdálo se, že by ji tou informací nějak zklamal. „Poraďte mi, co bych rozhodně neměl promeškat."

Zatvářila se zamyšleně. „Zcela jistě Notre Dame. Je to nejvelkolepější a nejkrásnější katedrála, jakou kdy uvidíte. A také Louvre. To je překrásná stavba a skrývá neuvěřitelné bohatství umění, které před revolucí zdobilo obydlí aristokracie. A také bych řekla, že byste měl vidět Palais-Royal. Dnes je plné obchodů a restaurací."

Zatímco dojídali, rozpovídala se o některých podrobnostech míst, která mu právě doporučila. Oliver zaplatil a neochotně vstal. Dokázal by v její společnosti strávit celý den, přestože mu o sobě nic neprozradila.

„Děkuji vám za snídani," usmála se. „Bylo to příjemné."

„Pro mě také," přikývl Oliver.

„Předpokládám, že je načase, abych vám řekla *adieu*," usmála se, ale nevypadala potěšeně.

„Asi ano."

Vyšli na ulici a zůstali stát jeden proti druhému. Zatímco snídali, probudilo se město kolem nich k životu. Ulicemi projížděl jeden kočár za druhým a odevšud zaznívalo hlasitý hovor, do něhož se mísil i klapot koňských kopyt a vrzání kol.

Oliver ji odvedl stranou a pak ji vzal za ruku. „Neříkejte *adieu*. Zůstaňte. Mohla byste mi ukázat ta místa, o kterých jste mi tak nádherně vyprávěla."

Cecílie mu pohlédla do tváře. Byl velice pohledný, dokonce krásný – tak krásný, jak by si jen žena mohla přát. Ale to nebylo to, co ji zaujalo. I Duncan byl hezký muž, a ten ji naučil, že se nemá nechat oklamat hezkou tváří.

Tento muž měl tmavší pleť, než by člověk

u Angličana čekal. Na první pohled bylo patrné, že jeden z jeho rodičů musel být cizinec. Vlasy měl černé jako uhel a delší, než bylo v jeho kruzích obvyklé. Jako by se neobtěžoval navštěvovat kadeřnictví tak často, jak by bylo třeba.

Co ji na něm ale nejvíc uhranulo, byly oči. Měl je oříškově hnědé, poseté zelenými flíčky. Byl to právě ten druh barvy, který se měnil podle toho, jaké bylo světlo.

Když se na ni podíval, měla pocit, že jí vidí až na dno duše. Možná proto se neptal na nic, co by se týkalo přímo jí. Nevyzvídal, ale dělil se o vše, co se týkalo jeho samotného. Ještě nepoznala muže, který by jí byl ochoten vyprávět o svém životě v době, kdy mu bylo deset let. Duncan to tedy rozhodně neudělal.

Co by mohlo být nebezpečného na tom, že s ním stráví jeden den? Neměla nic jiného, čemu by se dnes potřebovala věnovat, a on zítra odjíždí. Líbil se jí jeho cizokrajný vzhled a svou dokonalou angličtinou jí připomněl domov. Byl skvělým společníkem – nenáročným, zábavným a klidným. S nádhernýma hnědýma očima.

Najednou měla vlhké dlaně a zachvěla se jí kolena. Ne ze strachu z toho neznámého muže, ale z toho, co se právě chystala udělat. „Tak dobře. Ukážu vám Paříž." Usmál se, až měla pocit, že se jí nohy změnily v kousky změklého vosku. „Začneme v Notre Dame," řekla rychle, aby si nedejbůh nevšiml, že ji vyvedl z míry.

Notre Dame byla nedaleko, její věže a rozeta byly dokonce vidět z místa, kde stáli.

„Než vejdeme dovnitř, musíme katedrálu obejít, protože vypadá z každé strany trochu jinak," řekla Cecílie. „Skoro byste nevěřil, že je to tatáž stavba."

Nejprve stanuli u severní stěny a vzhlédli

k symetrickým věžičkám a pozoruhodně otesaným kamenným blokům. Pomalu procházeli k severní straně katedrály.

„Vidíte to růžové okno? Jak je velké? Počkejte, až ho uvidíte zevnitř zalité sluncem. Je to velkolepá podívaná. Všiml jste si, že katedrála je postavená do tvaru kříže? Všechny katedrály se staví do tohoto tvaru," pokračovala ve výkladu, zatímco kráčeli podél obvodových zdí.

Oliver se usmál. „Tak se mi zdá, že toho o tomto místě víte opravdu hodně."

„To bych řekla," přisvědčila Cecílie a najednou si připadala důležitá. Trávila tu hodně času a Notre Dame se stala jejím oblíbeným místem. Často se tu procházela celé hodiny, obzvlášť když se snažila uklidnit.

Pokračovali dál. Za zády měli Seinu a místo, kde od ní ráno zahnal houf dětí. Teď odtamtud zaznívalhluk, který dělaly menší i větší lodě převážející po řece náklady zboží i lidí.

„Opěrné oblouky s fiálami," ukázal Oliver k jedné části stavby. „Vidíte? Nejste tu jediná vzdělaná," naoko pyšně se usmál.

Dělal si z ní legraci. Bylo to stejně milé jako první závan letního vánku po třeskuté zimě. Nemohla si pomoct a úsměv mu opětovala.

Uzavřeli pomyslný kruh kolem katedrály a stanuli opět tam, odkud ji začali obcházet. Ještě chvíli spolu rozmlouvali o dechberoucí architektuře stavby, než vešli dovnitř. Zvon začal odbíjet celou.

Mocný zvuk se odrážel od kamenných zdí a rozechvíval srdce návštěvníků. Cecílie to uvnitř Notre Dame milovala. Líbilo se jí světlo, které se rozlévalo po stěnách, a paprsky slunce pronikající barevnými vitrážovými okny. A Olivera Gregoryho, jak se zdálo, zajímalo vše, na co ho upozornila. Je jeho zájem

skutečný, nebo ho jen předstírá? Pokud byl hraný, musel být vskutku skvělý herec.

Lidé v katedrále se usadili na místa v lavicích a o chvíli později se u velkého oltáře objevil kněz s ministranty. Podle všeho tu právě začínala katolická mše.

„Vadilo by vám, kdybychom tu zůstali?“ zeptala se Cecílie Olivera. Věděla, že většina Angličanů by něco takového rozhodně odmítla.

„Vůbec ne,“ odvětil však k jejímu překvapení.

Posadili se do jedné ze zadních lavic. Byli sice daleko, ale zato měli skvělý výhled na celý oltář. Cecílie měla katolické obřady ráda. Byly podobné těm, na něž se pamatovala z domova, a přece v mnohém jiné. Naslouchání latinskému kázání ji uklidňovalo. Pomáhalo jí to zapomenout na podivný způsob života, jaký vedla, a na to, jak je nesmírně osamělá.

Po mši ji Oliver vzal za ruku a položil si ji na předloktí. „Jsem moc rád, že jsme zůstali.“

Ještě chvíli obcházeli katedrálu a povídali si o jejích architektonických skvostech, než se rozhodli, že už toho z první stavby viděli dost. Když vycházeli hlavním vchodem, přiměla Cecílie Olivera, aby se zastavil.

„Jmenuji se Cecílie,“ řekla prostě. Snad ničemu neuškodí, když mu prozradí své křestní jméno. Nikomu v Paříži je dosud neřekla od té doby, kdy jí kapitán pluku oznámil, že je Duncan po smrti. Tomuto muži ho ale prozradit *chtěla*. Alespoň na jeden den toužila být sama sebou – dámou, kterou by možná byla dosud, kdyby se kdysi nezamilovala do Duncana.

A ten laskavý muž po jejím boku se tvářil, jako by neudělala nic zvláštního.

„Pokud vás mám oslovovat jménem,“ řekl věcně, „pak i vy mě musíte oslovovat Olivere.“

„Olivere," zašeptala.

„Cecílie," usmál se na ni.

Nebylo zvykem, aby džentlmen oslovoval dámu jménem, pokud spolu nevyrůstali od dětství. A přece jí to připadalo jako ta nejpřirozenější věc na světě. „Teď bychom měli jít do Louvru," navrhla s úsměvem.

Louvre byl druhým místem, kam Cecílie chodila, kdykoli se jí k tomu naskytla příležitost. Umění jí připomínalo, že na světě jsou i krásné věci. Milovala období renesance a obzvlášť se jí líbil da Vinciho portrét La Gioconda.

Neznala jiného muže, který by jí tu kráčel po boku a nebyly na něm patrné známky rozmrzelosti a únavy. Byl tento muž – Oliver – skutečně takový, jakým se jevil? Nebo všechno jen předstíral a skrýval svou skutečnou povahu?

Věděla, že to tak může být. Ona sama předstírala, že je někým jiným. Každičký den skrývala své skutečné já. Dnes však mohla být sama sebou bez ohledu na to, zda Oliver něco předstírá nebo ne.

Když vyšli z Louvru, zvon Notre Dame právě odbíjel čtvrtou hodinu odpoledne. Cecílie si uvědomila, že snídali už před hodně dlouhou dobou.

„V Palais-Royal je několik restaurací, jestli máte hlad."

„Máte hlad vy?" zeptal se Oliver.

Už během prohlídky katedrály si všimla, že chtěl několikrát vědět, co by si přála ona, než to řekl sám. Mohl to být jen jeho způsob, jak se vloudit do její přízně. Nebo mu šlo skutečně víc o ni než o vlastní potřeby?

„Vím, že je ještě trochu brzy, ale mám hlad jako vlk," připustila s úsměvem.

„Pak se půjdeme najíst," přikývl Oliver a rozhlédl se. Nabídl jí rámě a vycházkovým krokem zamířili

k Palais-Royal, který byl kdysi domovem vévody Orleánského a ještě před ním kardinála Richelieua. Nedaleko odtud si Cecílie vydělávala na živobytí.

Ne, špatně.

Cecílie Lockhartová kráčející po boku anglického džentlmena, si na živobytí vydělávat nemusela.

To měla na starost madame Coquette.

DRUHÁ KAPITOLA

Restaurace, kterou Oliver vybral, se jmenovala Beauvilliers. Stoly tu kryly bílé ubrusy z jemného lnu, na nichž bylo nachystáno nádobí ze stříbra a sklenky z křišťálu.

„Tahle restaurace je velmi drahá," upozornila Olivera Cecílie, zatímco je číšník vedl ke stolu v rohu restaurace.

„To není nic, co by vám mělo dělat starosti," odpověděl jí Oliver. „Mohu si to dovolit."

Byl zvyklý na třpyt, jaký se dámám objevil v očích, když zjistily, že je bohatý, ale Cecílii tím z míry nevyvedl. Jen přikývla tak pochybovačně, až ho to rozesmálo.

„Ujišťuji vás, Cecílie, že si nevymýšlím. Objednejte si, na co budete mít chuť." Pomohl jí posadit se a pak zaujal své místo. „Musím přiznat, že něco na tom *liberté, égalité, fraternité* přece jenom je. Nemusím se potýkat se znechucenými pohledy každého vrchního, na kterého narazím."

To, jak se zdálo, Cecílii překvapilo. „Vy se musíte potýkat se znechucenými pohledy?"

„Kvůli tomu, jak vypadám. Mají mě za cizince." V Anglii se s tím setkával každý den. Dokonce i sloužící nad ním nejednou ohrnovali nos, o prodavačích v obchodech nemluvě.

„Nečekala bych, že na tom bude někomu záležet,"

pronesla Cecílie zamyšleně, což vyloudilo na Oliverově tváři další úsměv.

„Děkuji vám."

Oba se zadívali do bohatého menu restaurace a rozhodli se, že začnou cibulovou polévkou, po níž si dají ústřice a párky. Jako hlavní chod zvolili hovězí maso a kachnu. Mohli si ještě objednat rybí maso, ale Cecílie poznamenala, že z takového množství jídla by určitě praskla. Navíc byl každý chod podáván s jiným druhem vína.

„Taková hostina mi připomíná tabuli, na jakou jsem byla zvyklá doma," poznamenala nad polévkou. I tahle věta o ní Oliverovi mnohé prozradila. To, co právě jedli, patřilo na šlechtický stůl, takže zřejmě pocházela z dobře situované rodiny.

„Doma znamená v Anglii?" zeptal se zaujatě.

Nepatrně ztuhla a on si byl jistý, že zvažuje, kolik mu toho o sobě může prozradit, aniž by ohrozila svá tajemství.

„Surrey," řekla nakonec.

Oliver se v duchu usmál. Uvědomoval si, kolik důvěry vložila do toho jediného slova. Bylo to, jako by mu k nohám položila svou duši. „Tak to jsme bývali sousedé," řekl nahlas. „Pozemky mého otce jsou v Kentu."

Chvíli si pochutnávali na ústřicích a párcích, než Cecílie znovu promluvila. „Nejsem doma vítaná. Má rodina se mě zřekla, když jsem utekla do Gretna Green, abych se vdala."

Taková důvěra už byla na pováženou a Olivera potěšila. Zároveň mu jí bylo upřímně líto. Až příliš dobře znal bolest ze ztráty rodiny. Ale zmínka o svatbě ho zklamala.

Obvykle se o podrobnosti ze života žen, které se staly jeho milenkami, příliš nezajímal, o to méně, zda jsou vdané, či nikoliv. Stačilo mu, že ho daná žena přitahuje.

S Cecílií to bylo jiné. Snad proto, že si dávala tak velký pozor na to, co mu o sobě prozradí, toužil se o ní dozvědět co nejvíc. Hlavně by rád věděl, co vyvolalo tolik smutku v jejích nádherných očích. Útěk do Gretna Green? Ztráta rodiny? Nebo je tu nějaký manžel?

Musí být opatrný. „Zřekli se vás," zopakoval tak neutrálním tónem hlasu, jak to jen dokázal.

„Rodiče byli přesvědčení, že můj manžel pro mě není vhodným nápadníkem."

Tak tomuhle Oliver rozuměl. Většina urozených rodičů si *o něm* myslela, že není vhodným nápadníkem jejich dcer.

„Můj manžel věřil, že změní názor, až se vezmeme. Doufal, že náš sňatek mého otce obměkčí a dá mi věno. To však nikdy neudělal." Dopila víno. „Můj manžel neměl majetek ani dobré jméno, zato byl neodolatelný, když měl na sobě uniformu," dokončila sarkasticky.

„Byl v armádě?" zeptal se Oliver.

Cecílie přikývla. „Tak jsem se dostala do Paříže. Jeho pluk byl odvelen do Bruselu a já jsem šla s ním. Po bitvě u Waterloo odpochodovali do Francie. Do Paříže."

Oliver se na chvíli pohroužil do vlastních myšlenek. Splnil tehdy přání svého otce a nenarukoval, ale nikdy toho nepřestal litovat. Měl bojovat spolu s Frederickem.

Cecílie kývla na číšníka a ten jí znovu dolil sklenku. „Ta bitva byla strašlivá podívaná."

„Vy jste tam byla?" zeptal se Oliver šokovaně a prudce zvedl hlavu.

On tam byl také. U Waterloo. Odjel tehdy do Bruselu jako mnozí jiní, aby jen tak nečinně neseděl doma. Město bylo plné anglické aristokracie. V den bitvy se spolu s dalšími zvědavci vydal do míst, kde se shromažďovala armáda, aby se podíval na samotnou

bitvu. Nikdy v životě si nepřipadal tak bezmocný, jako když se mu před očima začal odvíjet ten hrozný masakr. Cecílie se stala svědkem věcí, které by neměla vidět žádná žena.

Dlouze se napila ze sklenky a hlas se jí změnil v pouhý šepot. „Tolik mrtvých… Tolik krve…“

Oliver tehdy dělal, co mohl, aby dostal co nejvíc zraněných z bitevního pole, ale nikdy se nezbavil pocitu, že udělal příliš málo. Když se pak vrátil do Londýna, trvalo mu věky, než se dokázal znovu oddat radovánkám ve *Vitium et Virtus*, a úplně vymazat obrázky z Waterloo ze své mysli se mu nepodařilo nikdy. Zůstaly tam i se zvuky agónie a pachem krve.

„Také jsem to viděl,“ řekl tiše. Neušlo mu, že se jí tváří mihla obezřetnost.

„Byl jste v armádě?“

„Nebyl.“ Bezmyšlenkovitě se probíral jídlem na svém talíři. „Ale můj přítel Frederick ano.“

„Přežil?“ zeptala se Cecílie.

„Přežil.“ Zvedl si ke rtům sklenku s vínem. „Díkybohu.“

Přestože se ústřic a párků téměř nedotkli, přišel číšník, aby podnosy odnesl a nahradil je hovězím masem ve smetanové omáčce a novou láhví vína.

„A váš manžel?“ zeptal se Oliver. „Co se s ním stalo?“

Nepatrně se přikrčila, jako by ji svou otázkou udeřil. „V bitvě?“

„Ano,“ přisvědčil Oliver, přestože by se rád dozvěděl víc.

„Neodnesl si z ní ani škrábnutí,“ odpověděla a znělo to opovržlivě. Oliver si ukrojil kousek masa a vložil si ho do úst. Cecílie zaťukala prsty o skleničku, takže pod jejími nehty zazvonila. „Můj manžel zemřel tady, v Paříži. V duelu.“

„V duelu?“